

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobce: M. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného JUDr. Janem Walterem, advokátem, se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: CCL TOUR AND TRADE, spol. s r. o.**, IČ: 45276412, se sídlem Na Dlouhém Lánu 508/41, Praha 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2012, č. j. 381/ZPZ/2012-3, JID: 46922/2012/KUUK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 3. 4. 2012, č. j. 381/ZPZ/2012-3, JID: 46922/2012/KUUK, **se pro nezákonnost zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2012, č. j. 381/ZPZ/2012-3, JID: 46922/2012/KUUK, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Kadaň ze dne 12. 12. 2011, č. j. MUKK/50253/2011. Tímto rozhodnutím městský úřad podle § 13 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), zrušil ustanovení žalobce mysliveckou stráží v honitbě Klínovec.

V žalobě žalobce namítal, že žalovaný nerozhodoval o předmětu řízení, neboť zamítl odvolání JUDr. J. W., který však nepodával odvolání svým jménem a vystupoval v řízení jen jako zmocněnec žalobce. Zmocněnec přitom podle § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vystupuje jménem zastoupeného a z jeho úkonů vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. Zmocněnec nemá samostatnou procesní způsobilost, jeho odvolání by musel žalovaný zamítnout jako nepřijatelné.

Žalobce dále uvedl, že žalovaný nesprávně vyložil podmínky, při kterých může správní orgán zrušit ustanovení konkrétní fyzické osoby mysliveckou stráží podle § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti. Správní orgány se držely výkladu, že jedinou zákonem vyjádřenou podmínkou zrušení ustanovení mysliveckou stráží je podání návrhu uživatelem honitby. Oproti tomu žalobce zastával názor, že k této první podmínce musí přistoupit ještě podmínka vyjádřená na konci zmíněného ustanovení, tj. že myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností zákon o myslivosti. Žalobce zdůraznil, že myslivecká stráž plní úkoly primárně ve veřejném zájmu, nikoli v soukromém zájmu uživatele honitby, proto institut myslivecké stráže nemůže sloužit jako nějaké beneficium uživatele honitby.

Podle žalobce žalovaný nezvládl správní uvážení. Zákon o myslivosti dává správnímu orgánu diskreci k rozhodnutí o zrušení ustanovení mysliveckou stráží (arg. slovy „může zrušit“ oproti zákonem nepoužitému „zruší“). Žalobce podotkl, že to neznamená libovolnou aplikaci práva ani nepřijatelnou libovůli při rozhodování. Správní orgány musí svá rozhodnutí přesvědčivě odůvodnit i v rozsahu správního uvážení. Na tuto úlohu žalovaný zcela rezignoval, neboť jediný důvod uvedený městským úřadem, že došlo k rozvázání právního vztahu mezi žalobcem a uživatelem honitby společností CCL TOUR AND TRADE, spol. s r. o. [*osoba zúčastněná na řízení, pozn. soudu*], prohlásil žalovaný za irelevantní a doplnil, že uživatel honitby není povinen ke svému návrhu předkládat jakékoli další podklady. Svým postupem tak žalovaný nahradil možnost zrušení ustanovení mysliveckou stráží povinností k takovému kroku a porušil základní principy spravedlivého procesu, jakoby správní orgán nenesl žádnou odpovědnost za zjištění skutkového stavu a jakoby se vůbec neuplatňovala zásada materiální pravdy. Žalobce dále namítal, že nikdy nebyl v žádném právním vztahu s osobou zúčastněnou na řízení a žádný takový vztah nemohl ani zaniknout.

Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požadoval náhradu nákladů řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Uznal, že výrok napadeného rozhodnutí jednoznačně nevyjadřuje, že odvolání bylo úkonem žalobce, a takto být formulován neměl. Z kontextu výroku, kde je uvedeno, že JUDr. J. W. je zástupcem žalobce, z okruhu účastníků řízení uvedených ve výrokové části rozhodnutí a z obsahu spisu vyplývá, že žalovaný neoznačil JUDr. J. W. za účastníka řízení, ale za zástupce žalobce. Nevhodnou formulaci výroku proto žalovaný nepovažoval za vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Z dikce ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti podle žalovaného vyplývá, že existují dvě skutečnosti, na základě kterých může správní orgán zrušit ustanovení myslivecké stráže. Správní orgán vede řízení buď na žádost uživatele honitby, nebo vede řízení z vlastního podnětu v případě, že myslivecká stráž porušila zákon o myslivosti. První částí druhé věty daného ustanovení pamatoval zákonodárce podle žalovaného na možnost zrušení ustanovení myslivecké stráže např. z důvodu skončení zaměstnaneckého či členského vztahu myslivecké stráže k uživateli honitby. Žalovaný dodal, že tento jeho názor potvrzuje i publikace Čechura, V., Novák, R., Vaněk, J. *Komentář k zákonu o myslivosti*. Praha: Jiří

Flégl – VEGA, 2002, str. 49. Pokud příslušné správní orgány ustanovují myslivecké stráže, musí disponovat i možností ustanovení myslivecké stráže zrušit (např. na návrh uživatele).

Žalovaný shledal odůvodnění rozhodnutí městského úřadu dostatečným. Tvzení žalobce, že městský úřad nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, jelikož si nevyžádal další podklad, který by potvrdil, či vyvrátil „rozvázání“ právního vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení, považoval žalovaný za irrelevantní. Uživatel honitby je podle žalovaného povinen předložit toliko návrh na zrušení ustanovení myslivecké stráže, nikoliv další podklady. Žalovaný dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 8 As 14/2006 - 70, týkající se zrušení ustanovení lesní stráže, který podle jeho názoru rovněž potvrzuje závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí.

Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, nikoli však ve všech uplatněných žalobních bodech.

Žalobci lze přisvědčit, že žalovaný pochybil, pokud výrok napadeného rozhodnutí formuloval tak, že zamítá odvolání JUDr. J. W., advokáta, právního zástupce žalobce. Není sporu o tom, že zástupce žalobce podal odvolání jménem žalobce, nikoliv jménem svým, proto mělo být ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno, že žalovaný zamítá odvolání žalobce. Z vymezení okruhu účastníků řízení uvedeného na titulní straně napadeného rozhodnutí, stejně tak jako z celkového kontextu rozhodnutí však podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalovaný považoval za účastníka řízení o odvolání žalobce, nikoliv jeho zástupce. Nesprávná formulace výroku tak má charakter zřejmé nesprávnosti a sama o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost, ani nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemůže být důvodem pro jeho zrušení.

Jádrem tohoto soudního sporu je otázka výkladu ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti, podle kterého „[o]rgán státní správy myslivosti může ustanovení myslivecké stráže zrušit též na návrh uživatele honitby anebo z vlastního podnětu, pokud myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností tento zákon.“ Žalobce zastává názor, že pro zrušení ustanovení myslivecké stráže na návrh uživatele honitby musí být současně splněna i podmínka, že myslivecká stráž porušila při výkonu svých povinností zákon. Žalovaný naopak trvá na tom, že postačí pouhý návrh uživatele honitby bez dalšího.

Totožnou právní otázkou se zabýval také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 6 As 226/2014 - 29, dostupném na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud upozornil na smysl práva myslivosti, který spatřoval v ochraně zvěře a ochraně a rozvoji přírody. V těchto intencích poté popsal základní úkoly myslivecké stráže, a to ochranu myslivosti, podporu naplňování účelu regulace myslivosti a dohled nad dodržováním předpisů na úseku myslivosti, včetně odhalování a bránění pytláctví či neoprávněnému lovu. S ohledem na smysl práva myslivosti a zákonem definované postavení a úkoly myslivecké stráže Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „... myslivecká stráž je primárně reprezentantem veřejného zájmu, nikoliv uživatele honitby. Dotčené ustanovení § 13 odst. 2 věty druhé zákona o myslivosti je proto třeba i s ohledem na účel institutu myslivecké stráže vykládat v souladu s jeho zněním tak, že orgán státní správy myslivosti zkoumá podmínku porušení povinností podle zákona o myslivosti i v případě, že návrh na zrušení ustanovení myslivecké stráže podá uživatel honitby. Jinými slovy, podmínka porušení povinností uložených zákonem o myslivosti mysliveckou stráží se vztahuje na oba způsoby iniciace zrušení ustanovení myslivecké stráže – na návrh uživatele honitby i z vlastního podnětu orgánu státní správy myslivosti.“

Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku dále uvedl, že na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že uživatel honitby podle § 12 odst. 1 zákona o myslivosti navrhuje orgánu státní správy myslivosti ustanovení myslivecké stráže. S ohledem na funkci myslivecké stráže ze zákonné úpravy nutně nevylývá, že uživatel musí mít právo mysliveckou stráž libovolně odvolat. Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o myslivosti ukládá uživateli honitby povinnost navrhnout orgánu státní správy myslivosti ustanovení myslivecké stráže, což vyjadřuje spoluúčast uživatele honitby na procesu výběru myslivecké stráže pro danou honitbu. Do funkce je myslivecká stráž ovšem ustanovována až orgánem státní správy myslivosti (§ 12 odst. 2 zákona o myslivosti). Uživatel honitby tedy mysliveckou stráž nejmenuje, pouze orgánu státní správy myslivosti navrhuje vhodnou osobu. Pokud tuto povinnost nesplní, resp. nevyužije svého práva navrhnout určitou osobu do funkce myslivecké stráže, orgán státní správy myslivosti vybere vhodnou osobu sám (§ 12 odst. 2 věta třetí zákona o myslivosti). Mezi uživatelem honitby a mysliveckou stráží tudíž není, zvláště s ohledem na funkci myslivecké stráže, žádný přímý vztah nadřízenosti a podřízenosti. Nelze tedy přisvědčit argumentaci, že uživatel honitby musí mít možnost, aby na jeho návrh došlo ke zrušení ustanovení mysliveckou stráží, aniž je jím uveden důvod. Takový závěr bezdůvodně a bez bližší argumentace přiznává uživateli honitby téměř absolutní kontrolu nad tím, kdo bude mysliveckou stráží, ačkoliv myslivecká stráž plní podstatné úkoly veřejného zájmu. Uživatel honitby pochopitelně má právo navrhnout zrušení ustanovení myslivecké stráže, pro vyhovění jeho návrhu však musí svědčit zákonné důvody.

Soud v projednávané věci nezjistil žádný důvod, proč by se měl od citovaného judikátu odchýlit. Takový důvod nelze spatřovat v argumentaci žalovaného odkazem na

odbornou literaturu [Čechura, V., Novák, R., Vaněk, J. *Komentář k zákonu o myslivosti*. Praha: Jiří Flégl – VEGA, 2002, str. 49], neboť příslušný komentář – jak jej ve vyjádření k žalobě citoval žalovaný – neuvádí žádné relevantní argumenty, které by mohly zpochybnit výše popsané závěry Nejvyššího správního soudu. Žalovaným dále zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2007, č. j. 8 As 14/2006 - 70, rovněž nelze použít, neboť neřešil problematiku myslivecké stráže, nýbrž lesní stráže, která je ovšem v příslušném zákoně upravena odlišně. Soud proto ve shodě se shora citovaným judikátem konstatuje, že orgán státní správy myslivosti je povinen zkoumat podmínku porušení zákona o myslivosti mysliveckou stráží i v případě, že návrh na zrušení ustanovení myslivecké stráže podá uživatel honitby. Vzhledem k tomu, že žalovaný založil své rozhodnutí na opačném právním názoru (tj. že pro zrušení ustanovení myslivecké stráže postačí pouhý návrh uživatele honitby), je jeho rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného právního posouzení věci.

Ostatní žalobní body (porušení principů správního uvážení, odpovědnost za zjištění skutkového stavu, neexistence právního vztahu mezi žalobcem a osobou zúčastněnou na řízení) směřovaly proti postupu a závěrům žalovaného založeným na popsaném nesprávném právním názoru. Vypořádání těchto žalobních bodů proto soud vyhodnotil jako nadbytečné.

S ohledem na uvedené skutečnosti soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 4.800 Kč. Náhrada se skládá z částky 4.200 Kč za dva úkony právní služby zástupce žalobce po 2.100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) a podání žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2006].

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 16. března 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová